

til at modvirke Dyrtidens Følger, saaledes at der ydes Kommunerne Statstilskud til de i Henhold til Lovens § 1, jfr. § 3, truffne Foranstaltninger, medens Udgifterne ved Foranstaltninger, der træffes ifølge Lovens § 2, for hele Beløbets Vedkommende maa udredes af Kommunens Midler. Af Hensyn til de forskellige Forhold, som kan gøre sig gældende i de forskellige Kommuner, har Loven stillet Kommunalbestyrelserne ret frit saavel overfor Spørgsmaalet om, hvilke Foranstaltninger der rettest bør træffes, som angaaende Udførelsesmaaden; dog maa Udgifterne ved Foranstaltninger i Henhold til denne Lov for Regnskabsaaret 1915—16 og de første syv Maaneder af 1916—17 tilsammen i hver enkelt Kommune ikke overstige 8 Kr. 50 Øre pr. Indbygger eller — efter særlig Tilladelse fra Indenrigsministeret — 10 Kr. pr. Indbygger. Ministeriet gaar ud fra, at Kommunalbestyrelserne vil gøre Brug af de dem ved Loven tildelte Bemyndigelser i saa vidt Omfang, som Befolkningens Tarv nødvendiggør, og retter Henvendelse til alle de Myndigheder og Institutioner, som ifølge Lovens Bestemmelser skal medvirke ved dens Gennemførelse, om i videst muligt Omfang at bidrage til, at Lovens Formaal kan naas; ved de betydelige Pengemidler, som ifølge Lovens Bestemmelser stilles til Kommunernes Raadighed, vil det da, men ogsaa kun da, være muligt at lette Dyrtidens Tryk paa de uformuende eller mindre bemidlede.

Opmærksomheden henledes paa, at ved Lovens § 14 er ophævet Lov af 2. Oktober 1914 med Tillægslov af 31. Marts 1915 angaaende midlertidigt Statstilskud til de kommunale Hjælpekasser i Anledning af Arbejdsløshed og Lov af 27. Oktober 1915 om Ændring i Lov af 29. April 1913 om Understøttelse til Børn af Enker, saaledes at af de overordentlige Bidragslove fremtidig kun er gældende den her omhandlede Lov af 22. December 1915 og Lov af 7. August 1914 om Statstilskud til Hjælpekasser i Anledning af Understøttelser til indkaldte værnepligtiges Familier, hvilken Lov under 22. December 1915 er forlænget indtil Udgangen af Aaret 1916.

Til de enkelte Paragraffer i Lov Nr. 320 af 22. December 1915 skal man knytte følgende Bemærkninger og supplerende Bestemmelser:

Til § 1. Med Statstilskud i Henhold til Lovens § 1 kan Kommunalbestyrelserne udenfor den faste Fattigforsørgelse og uden Fattighjælps Virkning træffe Foranstaltninger til at modvirke Dyrtidens Følger, saavel ved direkte Pengehjælp som ved Forsyning med Naturalier uden Betaling eller til nedsat Pris til uformuende eller mindre bemidlede Beboere i Kommunen.

Den principielle Forskel mellem de i §§ 1 og 2 nævnte Foranstaltninger ligger i, om de paagældende Foranstaltninger træffes til Bedste for Kommunens Befolkning i Almindelighed (§ 2), eller om de gaar ud paa at yde Bistand til en Del af Beboerne, hvem der er givet en særlig Stilling efter denne Lov (§ 1).

De Beboere, til Bedste for hvilke de i Lovens § 1 nævnte Foranstaltninger kan træffes, skal være *uformuende eller mindre bemidlede*. Men det maa overlades til vedkommende kommunale Myndigheder at afgøre, hvilke Beboere de — ogsaa under Hensyn til Dyrtiden — vil regne for uformuende eller mindre bemidlede; særligt bemærkes, at det i hver enkelt Kommune staar Kommunalbestyrelsen frit for at bestemme, om dette Spørgsmaal skal afgøres ved et Skøn i hver enkelt Tilfælde, eller om man til Vejledning vil fastsætte en Indtægtsgrænse, saaledes at Personer, hvis Indtægter overstiger denne Grænse, som Regel ikke kan komme i Betragtning. Det kan heller ikke være udelukket, at man med Hensyn til de forskellige Foranstaltninger paa Grund af disses Art træffer forskellige Bestemmelser om, hvem der skal kunne nyde godt af dem. Det bør dog altid have i Erindring, at Lovens Udtryk („uformuende eller mindre bemidlede“) er omfattende, saaledes at ingen, der virkelig lider under Dyrtidens Tryk, bør udelukkes fra at kunne faa Hjælp.

Naar de paagældende betegnes som *Beboere* i Kommunen, skal de altsaa have Bopæl eller fast Ophold indenfor sammes Grænser; det vil dog i denne Henseende være ønskeligt, at Spørgsmaalet om et Opholds Karakter af fast Ophold i foreliggende Tvivlstilfælde ikke forhindrer, at den paagældende Person nyder godt af en Foranstaltning, hvortil han i øvrigt erkendes kvalificeret.

Endelig maa de paagældende Beboere *ikke* være under *fast Fattigforsørgelse*. Herved er udelukket saadanne Personer, som paa det Tidspunkt, da de ansøge om Hjælp, i det hele eller væsentligst forsørges for Fattigvæsenets Regning, og hvis Fattigunderstøttelse derhos har en vedvarende Karakter (jfr. Fattiglovens Tekstudgave 1906, p. 208).